Česká společnost pro právo životního prostředí

ZPRAVODAJ

Číslo 5/2026 Září–říjen 2026

Vážení členové naší Společnosti,

právě čtete sedmnáctý Zpravodaj ČSPŽP (5/2026), který vychází na podzim roku 2026.

Právě uplynulé dva měsíce byly pro všechny velice náročné, a to jak přírodně, tak i společensky byly dramatické a turbulentní.

Pokračovala vlna sucha, která se projevovala zejména dramatickým úbytkem vody v přehradních nádržích i jinde v krajině. Předsedou vlády Ing. Andrejem Babišem byla svolána a obnovena činnost vládní Národní koalice boje proti suchu. Ta však je orgánem spíše politickým a pro vodu zatím neudělala asi tolik, kolik by bylo zapotřebí, a omezila se spíše na mediální prezentace než na konkrétní činy. Uvidíme, jak si bude vést dále.

Poměrně velmi rozsáhlé protesty se rozvinuly ohledně svobody veřejnoprávních médií, jmenovitě České televize a Českého rozhlasu, a to poté, když poslanci vládnoucí koalice v sobotu dne 24. 10. 2026 ve 4:36 ráno odhlasovali v prvním čtení návrh zákona rušícího tzv. koncesionářské poplatky a podřízení těchto dvou klíčových médií pod financování ze státního rozpočtu. Hrozí nám tak cesta Slovenska či donedávna i Maďarska a Srbska v ovlivňování obsahu a potlačování svobody slova ekonomickými prostředky. Naše Společnost k tomu vydala krátké stanovisko podporující ČT a ČRo.

Opravdu světlým okamžikem pak byly oslavy výročí vzniku samostatné Československé republiky, kdy dne 28. října 2026 na Pražském hradě prezident republiky Petr Pavel udělil *in memoriam* někdejšímu řediteli NP Podyjí a našemu členovi Ing. Tomáši Rothröcklovi státní vyznamenání – medaili Za zásluhy na úseku ochrany životního prostředí. ČSPŽP a její předseda byli těmi, kteří jako jedni z prvních panu prezidentovi zaslali příslušný návrh, navíc podpořený více než stovkou podpisů pod elektronickou petici. Vyznamenání ve Vladislavském sále převzal syn pana ředitele, pan Tomáš Vilímek. Přítomen za Společnost byl i ústavní soudce JUDr. Martin Smolek, Ph.D., LL.M. Moc nás to všechny potěšilo a pohladilo na duši.

Již tradičně Vám všem přinášíme celou řadu právních a environmentálních aktualit, odkazů, podnětů a judikátů, ale i okénka týkající se proběhlých akcí či upozornění na novou literaturu.

S přáním dalších dešťů a na horách snad i sněhu a hodně sychravého podzimu, jak má být.

Prof. JUDr. Milan DAMOHORSKÝ, DrSc.
předseda

JUDr. Jakub KANICKÝ, Ph.D.
tajemník

Soutěž o Cenu Zdeňka Madara 2026

Dne 16. 10. 2026 se uzavřelo přihlašování do 3. ročníku soutěže o Cenu Zdeňka Madara. Obdrželi jsme celkem 19 přihlášek soutěžních prací. Konkrétně:

	Bakalářské práce	Diplomové práce	Disertační práce
PF UK	0	8	1
PF MUNI	1	2	0
PF UPOL	2	3	2
Celkem	**3**	**13**	**3**

Soutěžní práce bude nyní hodnotit šestičlenná komise ve složení (v případě rovnosti hlasů rozhodne hlas předsedy):

- Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc. (PF UK Praha, předseda ČSPŽP), předseda komise,
- doc. JUDr. Jakub Hanák, Ph.D. et PhD. (PrF MU Brno),
- JUDr. Veronika Tomoszková, Ph.D. (PF UP Olomouc),
- JUDr. Eva Balounová, Ph.D., LL.M. (Ústav státu a práva AV ČR),
- JUDr. Jiří Zicha, Ph.D. (UTB Zlín),
- JUDr. Jakub Kanický, Ph.D. (PF UK Praha), tajemník komise.

Komise bude soutěžní práce hodnotit na základě jejich kvality a také na základě výsledků **ústního kola soutěže**, které se uskuteční v pátek dne **13. listopadu 2026**

(online). V ústním kole dostanou soutěžící příležitost stručně prezentovat závěry své práce a reagovat na dotazy komise.

Slavnostní vyhlášení 3. ročníku proběhne **prezenčně v pátek dne 27. listopadu 2026.**

Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili nebo šířili informace o ní mezi absolventy.

Stalo se

30. rakouské dny práva životního prostředí

Jubilejní 30. rakouské dny práva životního prostředí proběhly na Johannes Kepler Universität v Linci, a to ve dnech 23. a 24. září 2026. Dny byly uspořádány **Rakouským sdružením pro ochranu vod a odpadové hospodářství** (ÖVAW) a **Ústavem pro právo životního prostředí Univerzity Jana Keplera v Linci** (*Institut für Umweltrecht*).

První den zasedání dopoledne postupně proběhla sekce věnovaná přehledu aktuální legislativy a judikatury v právu životního prostředí EU a následně v rakouském právu. V odpolední sekci byla hlavním tématem přednášek problematika obnovy přírody v rámci příslušného nařízení EU. Druhý den konference dopoledne byl workshop na téma obnovitelných zdrojů energie, poté pokračovalo plenární zasedání vystoupením a diskusí na aktuální otázky vodního a odpadového práva v oblasti ochrany životního prostředí. Ve středu večer proběhla ve známé restauraci Klosterhof v centru Lince velká společenská oslava k jubileu 30. rakouských dní PŽP.

Na akci defilovala celá plejáda předních rakouských environmentálních právníků. Konkrétně Prof. Dr. Mag. Erika Maria Wagner, současná ředitelka institutu, emeritní ředitel institutu Prof. Dr. Ferdinand Kerschner, Prof. Wilhelm Bergthaler – děkan PF JKU, Prof. Dr. Daniel Ennöckl z BOKU Wien či Prof. Volker Mauerhofer.

Dnů se z členů ČSPŽP již tradičně zúčastnili Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc., a doc. JUDr. Vojtěch Stejskal, Ph.D., z PF UK Praha. Akce byla vědecky i společensky velice přínosná a lze se jen těšit na další ročník v září 2027.

27. ročník česko-polsko-slovenské konference

Další, již **27. ročník česko-polsko-slovenské konference** z oblasti práva životního prostředí uspořádala **Právnická fakulta Slezské univerzity v Katovicích**, a to ve dnech 9. až 11. září 2026 v polské obci **Kroczyce**. Hlavním organizátorem byl **Dr. Filip Nawrot**.

Za českou stranu a Společnost se konference zúčastnili doc. JUDr. Martina Franková, Ph.D., a JUDr. Michal Sobotka, Ph.D., kteří též přednesli své příspěvky. Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc., se pak kvůli závadě na vozidle při cestě na konferenci připojil jen online a přednesl svůj příspěvek pouze na dálku.

Příští 28. ročník konference by se měl konat v září 2027 na Právnické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě.

Bratislavské právnické fórum 2026

Letošní **Bratislavské právnické fórum (BPF)** se konalo ve dnech **17. až 18. září 2026** na Právnické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě na Slovensku.

Jednou ze sekcí byla již tradičně i sekce „Environmentálního a klimatického práva“, jejímž garantem byl **JUDr. Matúš Michalovič, PhD.**, z pořádající fakulty.

V průběhu konference v různých sekcích vystoupili s různými pozoruhodnými příspěvky představitelé Katedry správného a environmentálního práva Prof. JUDr. Marian Vrabko, CSc., či Prof. JUDr. Mária Srebalová, PhD. Dále na konferenci přednášeli také Prof. JUDr. Soňa Košičiarová, PhD. z PF Trnavské univerzity, Prof. Dr. Gyula Bandi z Maďarska, doc. JUDr. et Ph.Dr. Zdeněk Fiala,

Ph.D. z CEVRO University Praha či doc. JUDr. Martina Franková, Ph.D. z PF UK Praha.

Konference byla tradičně velmi přínosná, jak akademicky a vědecky, tak i společensky.

Konference Energy Justice and Energy Transition

Již 4. ročník mezinárodní akademické konference **„Energy Justice and Energy Transition (Global, Europe, State)“** se konal ve dnech 22. až 23. října 2026. Akci uspořádala **Ekonomická univerzita Katovice v Polsku**.

V rámci panelu „Jaderné právo“ přednesl anglický příspěvek na téma „Czech Nuclear Energy and Its Future from the Legal Point of View“ také Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc. z PF UK Praha. V panelu vystoupili další akademici z Polska, Srbska, Itálie a Slovinska. Konference byla velmi zajímavá a přínosná. Pozoruhodným pak bylo zvláště vystoupení Prof. Escobara z Kolumbie, které však bylo jen online.

Celá konference se konala v konferenčním sále Muzea hutnictví (metalurgie) v **Chorzowě** u Katovic, které je památkou technické industriální architektury Slezska. Další jubilejní ročník by se měl v Katovicích konat již v květnu či červnu 2027.

Voda pro Česko

Pod názvem **„Voda pro Česko“** se na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konal dne **29. září 2026** půldenní odborný seminář v sále Státních aktů. Jeho svolavatelem byl Ing. Petr Bendl, místopředseda Zemědělského výboru PS PČR. Vedle poslanců se ho zúčastnila i řada odborníků z teorie a praxe. Ministři zemědělství a životního prostředí se nakonec omluvili a byli zastoupeni svými náměstky Černým a Wasserbauerem. Vedle generálních ředitelů podniků Povodí Vltavy, Labe, Ohře, Odry a Moravy promluvili za akademickou sféru například Prof. RNDr. Bohumír Janský, CSc. z PřF UK (objevitel pramenů Amazonky) a Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc. z PF UK.

Prof. Damohorský zdůraznil trvající potřebu „akvatizace českého právního řádu“, jak ji popsal ve svém odborném článku již před sedmi lety, a dále

potřebu nezbytnosti diverzifikace zdrojů i samotných řešení. Z pozice ochrany vody kritizoval nedávno přijatou velkou novelu stavebního zákona. Závěrem svého vystoupení pak vyzdvihl význam činnosti zvláště chráněného druhu bobra evropského pro revitalizaci vodních ekosystémů.

K neformálním závěrům patřilo, že nejen stavbou nových přehrad a retenčních nádrží (ovšem asi již v omezeném rozsahu), ale i posilováním akumulace vody v krajině, ať již rybníky, tůněmi, mokřady, ale i změnami v hospodaření se zemědělskou půdou, je třeba zlepšovat vodní podmínky v České republice. Tato řešení se však neobejdou ani bez široké mezinárodní spolupráce.

Novinky v právu životního prostředí

Biologický průzkum k posouzení závažnosti zamýšleného zásahu nemusí mít náležitosti hodnocení podle § 67 ZOPK

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. září 2026, č. j. 6 As 91/2026-56, zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích a vrátil mu věc k dalšímu řízení ve sporu o **výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů** udělenou v souvislosti s **těžbou granátu v dobývacím prostoru Ktiš**. Rozhodnutí vyložilo mj. vztah biologického průzkumu a hodnocení vlivu zamýšleného zásahu podle § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (ZOPK).

Žadatelka o povolení hornické činnosti nechala v dobývacím prostoru k výzvě orgánu ochrany přírody zpracovat **aktualizační biologický průzkum**, neboť od udělení původních druhových výjimek v roce 2013 uplynulo přibližně deset let. Průzkum zjistil výskyt čtyř dalších zvláště chráněných druhů, pro něž orgán ochrany přírody následně povolil výjimku podle § 56 ZOPK. Podkladem pro udělení výjimky přitom nebylo hodnocení vlivu zamýšleného zásahu podle § 67 ZOPK, protože orgán ochrany přírody shledal, že zamýšlená těžba není zásahem závažným, který by hodnocení vlivu vyžadoval. K žalobě spolku na ochranu přírody krajský soud výjimku opakovaně rušil, naposledy pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Spornou otázkou bylo, **zdali musí biologický průzkum**, který má sloužit jako podklad pro posouzení závažnosti zásahu, **obsahovat obdobné údaje jako hodnocení vlivu zamýšleného zásahu podle § 67 ZOPK**.

Nejvyšší správní soud zdůraznil, že povinnost zajistit hodnocení vlivu se týká pouze závažných zásahů a že zákon umožňuje investorovi vyžádat si k otázce závažnosti předběžné stanovisko orgánu ochrany přírody. Úvaha o závažnosti tedy zásadně předchází vypracování hodnocení. **Krajský soud proto pochybil, požadoval-li, aby podklad pro předběžné posouzení závažnosti obsahoval materiálně srovnatelné údaje jako samotné hodnocení vlivu zamýšleného zásahu.** Takový výklad by stíral rozdíl mezi předběžným posouzením a vlastním hodnocením a nutil by investora opatřovat srovnatelný podklad ve všech případech bez ohledu na intenzitu zásahu. Závěr o nezávažnosti nesmí být

spekulativní ani svévolný a musí být opřen o podklady umožňující vyloučit závažnost bez důvodných pochybností, v souladu se zásadou předběžné opatrnosti.

Aplikuje tato východiska, NSS shledal, že ministerstvo svůj závěr o nezávažnosti zásahu neopřelo výlučně o aktualizační průzkum, nýbrž o souhrn vzájemně se doplňujících podkladů a o konkrétní vlastnosti záměru – jeho dočasnost, výrazně zmenšený rozsah a předpokládaný vývoj území po ukončení těžby. Biologický průzkum přitom obsahoval údaje odpovídající jeho účelu a ve spojení s dalšími podklady byl k posouzení závažnosti způsobilý.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2026, č. j. 6 As 91/2026-56, je dostupný zde.

Nové nařízení vlády o vyhlášení evropsky významných lokalit zařazených do evropského seznamu

Vláda přijala nové nařízení č. 165/2026 Sb., jímž se vyhlašují evropsky významné lokality zařazené do evropského seznamu. Nařízení naplňuje § 45c odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, podle nějž musí být evropsky významné lokality zařazené prováděcím rozhodnutím Komise do evropského seznamu vyhlášeny nařízením vlády ve lhůtě do 90 dnů od vydání tohoto rozhodnutí, a to s uvedením kódu, názvu, rozlohy a zeměpisné polohy u každé lokality. **Nové nařízení vlády nahrazuje dosavadní nařízení vlády č. 187/2018 Sb.**

Vyhlášení navazuje na změny, které Česká republika provedla v roce 2025 v národním seznamu evropsky významných lokalit (nařízení vlády č. 318/2013 Sb.) novelizací provedenou nařízením vlády č. 2/2025 Sb. Touto změnou byly doplněny **čtyři nové lokality** (Paseky, Milešov pod Milešovkou – kostel, Strážkovice a Nové Pole), **vyřazeno pět lokalit** (Bezděkovský lom, Čábuze, Držovice – rodinný dům, Kladrubská hora a Rybník Spáleniště), **změněn název u šesti lokalit** a **upraveny hranice u 129 lokalit**. Evropská komise tyto změny promítla do evropského seznamu prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2026/401 ze dne 24. února 2026.

Přestože jde především o formální krok, přináší nařízení dvě věcné změny právního stavu, obě ve vztahu ke čtyřem nově doplněným lokalitám. U všech čtyř

se mění režim ochrany podle § 45b odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny tak, že se namísto předběžné ochrany podle § 45b nově uplatní standardní ochrana podle § 45c odst. 2. Dále u dvou z těchto lokalit, jimž národní seznam přiřazuje konkrétní návrh kategorie zvláště chráněného území, počínají podle § 45c odst. 5 běžet lhůty určené orgánům ochrany přírody k zajištění jejich ochrany (u lokality Strážkovice Krajskému úřadu Jihočeského kraje, u lokality Paseky Krajskému úřadu Jihomoravského kraje).

Vzhledem k rozsahu změn – doplnění a vyřazení lokalit, změnám názvů a hranic i změně formátu zeměpisné polohy u všech lokalit – bylo zvoleno konsolidované znění v podobě nového nařízení vlády, které nahrazuje a zrušuje dosavadní nařízení vlády č. 187/2018 Sb. i jeho novely.

Nařízení vlády č. 165/2026 Sb., o vyhlášení evropsky významných lokalit zařazených do evropského seznamu, je dostupné zde.

Klimatická změna a adaptace jako priority v projevu o stavu Unie 2026

Předsedkyně Evropské komise, Ursula von der Leyen, přednesla dne 16. září 2026 ve Štrasburku **výroční projev o stavu Unie**, v němž **klimatickou změnu** zařadila vedle umělé inteligence mezi dva **„zlomové body" současnosti**, na jejichž zvládnutí bude podle jejích slov záviset budoucí prosperita a bezpečnost Evropské unie. Projev, byť jde o politický dokument bez normativní povahy, naznačuje směřování legislativních i nelegislativních iniciativ Komise v oblasti ochrany klimatu, adaptace a vodního hospodářství pro nadcházející období.

Uplynulé léto předsedkyně označila za **„léto pravdy"**, které nevynechalo takřka žádnou část kontinentu. Připomněla vypálení rašeliniště Hautes Fagnes v Belgii, rozsáhlé požáry od Irska přes Řecko po Chorvatsko i pokračující ústup alpských ledovců a dopady vyčíslila: 660 000 hektarů spálené půdy, přibližně 12 milionů tun ztracené úrody, vysychání velkých řek včetně Dunaje, Rýna a Garonny a více než 35 000 nadměrných úmrtí během veder, provázených nebezpečným přehříváním domovů pro seniory a nemocnic. Zdůraznila, že Evropa se otepluje dvojnásobným tempem oproti světovému průměru a že popsané léto je pouhou předzvěstí dalšího vývoje. Přes složitost transformace potvrdila, že **Unie na svých klimatických cílech setrvá**.

Těžištěm klimatické části projevu byl důraz na **klimatickou odolnost**, k níž je podle předsedkyně zapotřebí jak zmírňování, tak adaptace, které se mají vzájemně posilovat, a výrazné posílení připravenosti. V této souvislosti ohlásila nový **rámec pro klimatickou odolnost** (*framework for climate resilience*), jenž má být představen v říjnu a jenž určí sto nejzranitelnějších území v Evropě a posoudí rizika i úroveň, na níž mají být řízena, s uplatněním přístupu zahrnujícího celou společnost až po místní úroveň, kde je podle jejích slov adaptace nejdůležitější. S tím spojila ambici učinit z Unie **lídra v adaptačních technologiích**, jako jsou plodiny odolné vůči suchu, ochrana před povodněmi a energeticky účinné chlazení, které označila za rozvíjející se trh. Poukázala rovněž na to, že v Evropě je dnes pojištěno jen přibližně 25 % katastrofických škod, takže pojistitelem poslední instance se příliš často stávají veřejné rozpočty. K uzavření této mezery ohlásila zřízení **Aliance pro pojištění klimatických rizik** (*Climate Insurance Alliance*).

S konstatováním, že opakování letošního léta nelze připustit, předsedkyně dále avizovala brzké představení **Evropského plánu pro vlny veder** (*European Heatwave Plan*), zaměřeného na systémy včasného varování, zdravotní připravenost, adaptaci měst a chlazení a na podporu nejzranitelnějších skupin obyvatel. Samostatnou pozornost věnovala vodě a potravinové bezpečnosti: upozornila na rizika nedostatku vody pro zemědělce, energetiku a dodavatelské řetězce i na to, že evropské rozvodné sítě ztrácejí téměř každý čtvrtý litr, převážně únikem, a ohlásila novou **Evropskou vodní iniciativu** (*European Water initiative*) spolu s návrhy ke zlepšení řízení rizik a k řešení mezery v pojištění. Vodu přitom výslovně propojila s potravinovou bezpečností, neboť na ní závisí jak pěstování plodin, tak chov hospodářských zvířat.

V pasáži o lesních požárech předsedkyně konstatovala, že jsou stále intenzivnější, častější a rozsáhlejší, a oznámila, že skupina nejzkušenějších hasičů a záchranářů byla pověřena přípravou návrhů týkajících se všech aspektů připravenosti a prevence, od civilně-vojenské koordinace po nové kapacity, včetně budoucí **Evropské hasičské flotily** (*European Firefighting Fleet*). Tuto část spojila s poctou dánskému pilotovi, který zahynul při hašení požárů v Řecku.

Environmentální přesah měla také energetická část projevu, byť je rámována především hospodářsky. Předsedkyně zdůraznila příklon k **dostupné domácí čisté energii**, ať už jde o obnovitelné zdroje a jadernou energii, či biometan a další, technologicky neutrálně, a vytyčila cíl zdvojnásobit do roku 2040 podíl elektřiny. Připomněla, že v uplynulém roce bylo instalováno více než 80 gigawattů kapacity

z obnovitelných zdrojů, přičemž šestinásobek této kapacity dosud čeká na připojení, a označila za naléhavý **balíček týkající se rozvodných sítí** (*grids package*), urychlení připojení a rozvoje skladování.

Záznam a přepis projevu předsedkyně Komise o stavu Unie 2026 ze dne 16. září 2026 je dostupný zde.

SDEU: prodloužení platnosti povolení k provozování větrného parku nesmí být paušálně vyloučeno z účasti veřejnosti

Soudní dvůr rozsudkem ze dne 24. září 2026 ve věci C-151/25 (***Viaudret***) odpověděl na předběžné otázky belgické *Conseil d'État* týkající se **výkladu čl. 6 odst. 10 Aarhuské úmluvy**. Podstatou sporu byla otázka, **zda rozhodnutí, jímž se o deset let prodlužuje platnost povolení** k provozování větrného parku původně vydaného na dvacet let, **musí zahrnovat fázi účasti veřejnosti**.

Spor vznikl mezi osobou bydlící v sousedství větrného parku v provincii Hainaut a Valonským regionem ohledně rozhodnutí, jímž příslušný úřad prodloužil dobu platnosti jednotného povolení k provozování parku (kombinujícího environmentální a stavební povolení) až do roku 2039. Původní záměr podléhal podle valonského práva posouzení vlivů na životní prostředí zahrnujícímu účast veřejnosti. Před rozhodnutím o prodloužení však žádný postup pro účast veřejnosti proveden nebyl, neboť to regionální právní úprava nevyžadovala. Region tento postup obhajoval mimo jiné snahou zabránit diskriminaci mezi povoleními vydanými před a po změně úpravy z roku 2016, tím, že se veřejnost k záměru mohla vyjádřit již při původním povolení, a tím, že nedošlo ke změně provozních podmínek.

Úvodem Soudní dvůr vymezil, že na rozhodnutí o prodloužení nedopadá směrnice 2011/92 EIA. S odkazem na svou judikaturu (rozsudky *Brussels Hoofdstedelijk Gewest* a *Pro-Braine*) připomněl, že **pouhé prodloužení platnosti stávajícího povolení**, při němž nedochází k pracím ani zásahům měnícím fyzický stav místa, **nelze kvalifikovat jako „záměr" ve smyslu směrnice EIA**. Otázku proto posoudil výlučně podle článku 6 Aarhuské úmluvy, jejíž ustanovení jsou nedílnou součástí právního řádu Unie.

Soudní dvůr rozlišil čtyři situace, v nichž článek 6 úmluvy vyžaduje uplatnění odstavců 2 až 9 (účast veřejnosti):

1. rozhodnutí o povolení činnosti uvedené v příloze I Aarhuské úmluvy;
2. povolení změny či rozšíření takové činnosti, které samo splňuje kritéria nebo prahové hodnoty přílohy;
3. povolení jiné změny či rozšíření, jež může mít významný vliv na životní prostředí;
4. **přehodnocení nebo aktualizace provozních podmínek pro činnost** podle čl. 6 odst. 10 Aarhuské úmluvy.

Bylo přitom nesporné, že původní povolení parku spadalo pod první situaci, neboť podléhalo posouzení vlivů s účastí veřejnosti. Soudní dvůr proto vyložil pojem „**provozní podmínky pro činnost**" v čl. 6 odst. 10.

Jelikož Aarhuská úmluva tento pojem nedefinuje, je nutno vyjít z jeho obvyklého významu. **Doba**, na kterou je činnost povolena, přitom podle Soudního dvora **představuje jednu z provozních podmínek pro činnost**. Každé rozhodnutí, jímž se povoluje provozování činnosti po uplynutí původně stanovené doby, je proto aktualizací provozních podmínek ve smyslu čl. 6 odst. 10. Tento výklad Soudní dvůr odůvodnil mj. tím, že v průběhu času se může vyvíjet jak technologie relevantní pro činnost, tak prostředí, v němž je provozována, takže po uplynutí platnosti povolení může vyvstat otázka, zda lze vzhledem k cíli ochrany životního prostředí v činnosti pokračovat za dosavadních podmínek, zda je třeba je aktualizovat, či činnost ukončit.

Soudní dvůr dále zdůraznil, že výraz *„v případech, kdy je to vhodné"* v čl. 6 odst. 10 Aarhuské úmluvy **nelze vykládat tak, že umožňuje paušálně vyloučit účast veřejnosti ve všech případech aktualizace provozních podmínek**. Vylučuje-li vnitrostátní úprava takové rozhodnutí z účasti veřejnosti paušálně (jako v projednávané věci), musí vnitrostátní soud posoudit, zda je namístě přiměřeně uplatnit odstavce 2 až 9, a to **podle konkrétních okolností každého případu** – s přihlédnutím k povaze činnosti, původní době platnosti povolení, délce prodloužení ve vztahu k této době a k vlivům činnosti na životní prostředí.

Soudní dvůr proto uzavřel, že čl. 6 odst. 1 a 10 Aarhuské úmluvy brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž je řízení o prodloužení povolení pro činnost uvedenou v příloze I úmluvy o deset let, původně vydaného na dvacet let, vyloučeno z požadavku účasti veřejnosti.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2026, *Viaudret*, C-151/25, je dostupný zde.

Ústavní soud zamítl návrh na zrušení nařízení vlády o hlukových limitech

Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 1/25 **zamítl návrh skupiny senátorů na zrušení nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací**, případně jeho části upravující hygienické limity hluku ve venkovním prostoru. Zabýval se především tím, zda postupné rozvolňování hlukových limitů nezasahuje do práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny.

Ústavní soud vyšel z pozitivního závazku státu chránit jednotlivce před nadměrným hlukem. Pro jeho posouzení použil **modifikovaný test racionality**, který má čtyři kroky: (1) vymezení esenciálního obsahu práva, (2) zhodnocení, zda je standard z něj plynoucí naplněn, (3) posouzení legitimity zájmů stojících proti pozitivnímu závazku a konečně (4) posouzení rozumnosti právní úpravy s ohledem na tyto protichůdné zájmy. Pokud by již ve druhém kroku minimální standard naplněn nebyl, následoval by přísnější test proporcionality.

V **prvním kroku** Ústavní soud konkretizoval esenciální obsah práva na příznivé životní prostředí ve vztahu k hluku jako ochranu před hlukem, který již znemožňuje naplnění základních životních potřeb člověka ve fungujícím ekosystému, například v míře bránící dlouhodobému poklidnému užívání domova a způsobilé poškodit fyzické a duševní zdraví lidí.

Ve **druhém kroku** dospěl k závěru, že současné hlukové limity tento minimální standard zachovávají. Zohlednil mimo jiné, že limity pro chráněné vnitřní prostory staveb zůstaly beze změny a že ochranu před hlukem poskytují také další právní nástroje, například požadavek pohody bydlení a soukromoprávní ochrana před imisemi. Navýšením některých limitů proto podle Ústavního soudu nevznikl stav, kdy by stát přestal zajišťovat naplnění základních životních potřeb.

Ve **třetím kroku** Ústavní soud shledal legitimní zájmy stojící proti pozitivnímu závazku státu. Nová úprava má zejména umožnit rozvoj veřejné infrastruktury a zahušťování sídel namísto jejich rozrůstání do volné krajiny a současně

zjednodušit regulaci odstraněním komplikovaného institutu staré hlukové zátěže. Udržitelný rozvoj veřejné infrastruktury Ústavní soud označil za legitimní cíl.

Ve **čtvrtém kroku** pak posuzoval, zda zvolené řešení není nerozumným výsledkem poměřování protichůdných zájmů. Zdůraznil přitom, že mu nepřísluší nahrazovat odborné posouzení vlády vlastní vědeckou analýzou. Přihlédl mimo jiné k tomu, že změna limitů sama o sobě nezvyšuje intenzitu dopravy, nová úprava odstranila potřebu opakovaného udělování výjimek a české limity se negativně nevymykají evropskému srovnání. Úpravu proto označil za racionální, byť výslovně dodal, že tím neříká, že vláda zvolila řešení optimální.

Ústavní soud současně upozornil, že opakované rozvolňování hlukových limitů vytváří **riziko postupného oslabování ochrany**.

Soudkyně Lucie Dolanská Bányaiová a soudce Josef Baxa v **odlišném stanovisku** naopak dovodili, že meze práva na příznivé životní prostředí má stanovovat především zákonodárce a zákon musí vládě pro regulaci hluku poskytovat dostatečně jasné mantinely. Kritizovali rovněž absenci hodnocení zdravotních rizik a RIA a selektivní práci s odbornými podklady. Především nesouhlasili se závěrem, že nové limity zachovávají minimální standard ochrany: z výjimečného režimu staré hlukové zátěže se podle nich fakticky stal obecný standard, aniž bylo doloženo, že zvýšené limity neohrožují fyzické a duševní zdraví. Podle disentu měl být použit přísnější standard přezkumu (test proporcionality), v němž by úprava neobstála.

Nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2026, sp. zn. Pl. ÚS 1/25, je dostupný zde.

Obecná prospěšnost sportovní akce bez dalšího neodůvodňuje výjimku z druhové ochrany

Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 1 As 50/2026-33 zabýval podmínkami povolení **výjimky** ze zákazů stanovených k ochraně zvláště chráněných živočichů **podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.**, o ochraně přírody a krajiny (ZOPK). Předmětem sporu byla výjimka povolená pro mimořádnou manipulaci s vodním dílem Pařížov za účelem zajištění lepší sjízdnosti řeky Doubravy při tradiční **vodácké akci**. Výjimka se týkala zejména možného zásahu do přirozeného vývoje vranky obecné.

Správní orgány povolení výjimky odůvodnily **zájmem veřejného zdraví podle § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK**. Vycházely především z nekomerční povahy akce, její dlouholeté tradice, účasti dětí a mládeže a pozitivního vlivu pohybu v přírodě na fyzické, duševní a sociální zdraví účastníků. Nejvyšší správní soud však takové odůvodnění shledal nedostatečným a příslušnou část rozhodnutí Ministerstva životního prostředí zrušil.

Nejvyšší správní soud zdůraznil, že **výjimky ze systému přísné druhové ochrany musí být vykládány restriktivně** a všechny podmínky jejich povolení musí být splněny kumulativně. Správní orgán musí nejprve posoudit, zda zamýšlená činnost vůbec představuje zásah vyžadující výjimku. Následně musí ověřit existenci zákonného důvodu výjimky, převahu určeného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, neexistenci jiného uspokojivého řešení a zachování příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany.

Pojem *zájem veřejného zdraví* podle § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK nelze podle Nejvyššího správního soudu vykládat izolovaně na základě definice veřejného zdraví v zákoně č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. **Musí směřovat především k ochraně zdravotního stavu obyvatelstva nebo jeho skupin před konkrétním ohrožením, případně k zajištění konkrétních podmínek jeho ochrany.** Samotná skutečnost, že určitá rekreační či sportovní aktivita podporuje zdravý životní styl, pohyb nebo psychickou pohodu, k naplnění tohoto zákonného důvodu nepostačuje. Nejvyšší správní soud současně upřesnil, že požadavek naléhavosti se vztahuje pouze k jiným naléhavým důvodům převažujícího veřejného zájmu, nikoli k důvodu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti.

Jelikož správní orgány žádný konkrétní zájem veřejného zdraví neprokázaly, Nejvyšší správní soud již nepovažoval za potřebné posuzovat jeho převahu nad zájmem ochrany přírody ani existenci jiného uspokojivého řešení. Nevyloučil však, že by výjimku bylo možné povolit z jiného zákonného důvodu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda samotné splouvání řeky představuje škodlivý zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů podle § 50 odst. 2 ZOPK. Zdůraznil, že **abstraktní možnost rušení živočichů nepostačuje**. Rozhodující je relevantní a prokazatelný zásah do jejich přirozeného vývoje. Takový zásah nebyl v projednávané věci doložen. Ve vztahu ke střevli potoční Nejvyšší správní soud rovněž připomněl, že zásada předběžné opatrnosti se uplatní při existenci rozumných vědeckých pochybností podložených

objektivními informacemi, nikoli na základě nepodložených hypotéz o možných dopadech činnosti.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2026, č. j. 1 As 50/2026-33, je dostupný zde.

ESLP k přijatelnosti stížnosti laguny Mar Menor jako „ekologické právnické osoby“

Evropský soud pro lidská práva rozhodnutím ze dne 17. září 2026 ve věci ***Mar Menor y su Cuenca proti Španělsku*** (stížnost č. 34757/24) prohlásil za nepřijatelnou stížnost podanou jménem laguny Mar Menor a jejího povodí, jíž **španělské právo přiznalo postavení „ekologické právnické osoby“**. Rozhodnutí se dotýká práva na přístup k soudu podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy ve spojení s **pojmem oběti** podle článku 34 a je zajímavé pro otázku procesního postavení přírodních entit nadaných právní subjektivitou.

Laguna Mar Menor získala právní osobnost španělským zákonem č. 19/2022, který její opatrovnictví svěřil třem orgánům, mimo jiné výboru zástupců s úkolem navrhovat ochranná opatření. Po epizodách zemědělského znečištění zahájil vyšetřující soudce v Cartageně trestní řízení pro trestný čin proti životnímu prostředí vůči společnosti X. Poté, co se státní zástupce vzdal obžaloby, nabídl soudce entitě možnost vystupovat jako soukromý žalobce a tuto roli na její jméno převzalo sdružení AMARME. K odvolání společnosti X však Audiencia Provincial v Murcii toto rozhodnutí zrušila: entita neměla dosud ustavený výbor zástupců, a tedy řádného zákonného zástupce, a AMARME jakožto neposkozený subjekt nemohlo vystupovat jako soukromý žalobce, nýbrž nanejvýš podat actio popularis. Pro absenci obžaloby bylo trestní řízení zastaveno. Následné opravné prostředky nebyly úspěšné.

Evropský soud pro lidská práva se nejprve zabýval tím, **zda stěžující si entita či její zástupce mohou tvrdit postavení oběti** podle článku 34. Připomněl, že k uplatnění procesních výhrad podle článku 6 zpravidla postačí, byl-li stěžovatel dotčen jako účastník řízení, které sám před vnitrostátními soudy vyvolal (s odkazem na *Verein KlimaSeniorinnen Schweiz*). V posuzované věci však ani entita, ani AMARME žádné řízení z vlastního podnětu nezahájily – pouze jim

vyšetřující soudce nabídl možnost vstoupit, přičemž toto rozhodnutí bylo následně zrušeno.

Ve vztahu ke sdružení AMARME soud odkázal na rozhodnutí *Cannavacciuolo a další proti Itálii*, podle nějž bylo uznání aktivní legitimace sdružení ve věci *KlimaSeniorinnen* odůvodněno specifickými úvahami o změně klimatu a omezeno na tento kontext. Jelikož projednávaná věc se sice týká životního prostředí, avšak nikoli změny klimatu, a nebyly dány žádné zvláštní či výjimečné okolnosti (AMARME navíc nebyla ve vnitrostátním řízení aktivní legitimace nikdy přiznána), **nebyl důvod jí postavení přiznat**.

Ve vztahu k samotné entitě Evropský soud pro lidská práva uvedl, že **označit ji za „oběť" pouze na základě vnitrostátního uznání právní osobnosti by bylo nepřiměřené**. **Pojem oběti se vykládá autonomně** a nezávisle na vnitrostátních konceptech způsobilosti k jednání a označuje osobu přímo či nepřímo dotčenou tvrzeným porušením. Španělský soud přitom podmínil vstup entity do řízení jejím zastoupením výborem zástupců podle zákona č. 19/2022, který dosud nebyl ustaven. Tento výklad Evropský soud pro lidská práva označil za předvídatelný a nikoli zjevně nepřiměřený či svévolný: entita by jako soukromý žalobce přijata být mohla, pokud by měla zákonného zástupce. Okolnost, že výbor zástupců nebyl v rozhodné době ještě ustaven, nelze klást k tíži státu, který posléze královským dekretem č. 90/2025 upravil jeho složení a umožnil jeho ustavení. Právo entity na přístup k soudu je tak zajištěno, jakmile bude výbor zástupců ustaven.

Evropský soud pro lidská práva proto uzavřel, že nepřijetí entity jako účastníka trestního řízení bylo předvídatelným výkladem použitelných pravidel. Jelikož entita navíc nezahájila řízení z vlastního podnětu a nebyla před trestním soudem řádně zastoupena, nemůže se dovolávat postavení oběti ve smyslu článku 34. Stížnost proto jednomyslně prohlásil za **nepřijatelnou *ratione personae***.

Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. září 2026 ve věci *Mar Menor y su Cuenca proti Španělsku*, stížnost č. 34757/24, je dostupné zde.

Plány a projekty podléhající pouhé oznamovací povinnosti nelze paušálně vyjmout z naturového posouzení

Soudní dvůr rozsudkem ze dne 22. října 2026 ve věci C-548/25, ***Dryade***, odpověděl na předběžnou otázku belgické Raad voor Vergunningsbetwistingen

týkající se výkladu **čl. 6 odst. 3 směrnice Rady 92/43/EHS o stanovištích**. Podstatou sporu byla otázka, zda lze určité kategorie plánů a projektů na základě předem stanovených kritérií a prahových hodnot systematicky osvobodit od povinnosti odpovídajícího („naturového“) posouzení.

Spor vznikl ohledně projektu odběru podzemních vod z hloubky 60 metrů s maximálním průtokem 175 m³ denně a 5 000 m³ ročně, umístěného přibližně 425 metrů od zvláštní oblasti ochrany. Podle vlámské úpravy spadá takový odběr do třetí třídy, a **podléhá proto pouze oznamovací povinnosti. Povinnost provést odpovídající posouzení se přitom vztahovala jen na činnosti podléhající povolení.** Město Peer oznámení vzalo na vědomí a žalující environmentální sdružení namítalo, že projekt měl být předmětem odpovídajícího posouzení, že použité kritérium okruhu poklesu hladiny o 1 cm nemá vědecký základ a že nebyly zohledněny kumulativní účinky dalších čtyř odběrů v okolí.

Soudní dvůr připomněl dvoufázovou strukturu čl. 6 odst. 3 směrnice: první fáze vyžaduje odpovídající posouzení, existuje-li pravděpodobnost významného vlivu na lokalitu, druhá podmiňuje schválení tím, že záměr nebude mít nepříznivý účinek na její celistvost. S odkazem na zásadu předběžné opatrnosti zopakoval, že nebezpečí významného vlivu je dáno, nelze-li je na základě nejlepších vědeckých poznatků vyloučit, a že čl. 6 odst. 3 obecně vyžaduje individuální posouzení plánů a projektů.

Jádrem rozhodnutí je výklad přípustnosti plošných výjimek. Soudní dvůr s odkazem na svou judikaturu (zejména Komise v. Belgie, C-538/09) potvrdil, že **členský stát v zásadě nemůže systematicky a obecně osvobodit některé kategorie plánů nebo projektů od povinnosti posouzení podle oblasti činnosti nebo zavedením ohlašovacího režimu**. Takový režim je přípustný pouze jako výjimka, a to za podmínky, že vnitrostátní předpisy umožňují na základě objektivních skutečností s jistotou vyloučit, že jakýkoli plán či projekt podléhající tomuto režimu bude mít významný vliv na chráněnou lokalitu, ať samostatně, nebo v kombinaci s jinými plány a projekty.

Tuto podmínku vlámská úprava podle Soudního dvora nesplňuje. Zaprvé i projekt menšího rozsahu může mít významné důsledky, nachází-li se v citlivém prostředí. Ve specifickém kontextu využívání vod již Soudní dvůr uvedl, že odběr malých objemů vody sám o sobě nevylučuje významný vliv na sousedící chráněnou lokalitu, takže stát nemůže mít za to, že kategorie vymezené podle oblasti činnosti

a rozsahu budou „již pojmově“ mít málo významný dopad. Zadruhé zvolená kritéria a prahové hodnoty odkazují pouze na charakteristiky dotčeného projektu a neumožňují zohlednit další plány a projekty v dané lokalitě či jejím okolí ani jejich kumulativní účinky, ačkoli čl. 6 odst. 3 výslovně dopadá i na záměry, které mají významný vliv „v kombinaci s jinými plány a projekty“.

Soudní dvůr proto uzavřel, že čl. 6 odst. 3 směrnice o stanovištích **brání vnitrostátní právní úpravě**, která určité kategorie plánů nebo projektů na základě předem stanovených kritérií a prahových hodnot osvobozuje od povinnosti provést odpovídající posouzení, pokud tato kritéria a prahové hodnoty neumožňují na základě objektivních skutečností s jistotou vyloučit, že tyto plány nebo projekty budou mít pravděpodobně samostatně nebo v kombinaci s jinými plány a projekty významný vliv na zvláštní oblast ochrany.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. října 2026, *Dryade*, C-548/25, je dostupný zde.

Ukončení odpadového režimu drceného plastového odpadu

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 29. září 2026, č. j. 65 A 54/2025-78, zrušil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (MŽP) ve věci **ukončení odpadového režimu** a vrátil věc k dalšímu řízení. Rozhodnutí vykládá podmínky, za nichž věc přestává být odpadem podle § 10 odst. 1 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, a vztah mezi úpravou a využitím odpadu.

Žalobkyně žádala o změnu provozního řádu tak, aby mohla z plastového odpadu vyrábět surovinu (Směsnou plastovou drť Standard), která by již nebyla odpadem. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu (MPO), které je povinnou náležitostí žádosti, bylo negativní. MPO uvedlo, že v zařízení probíhá jen mechanická úprava drcením, jejímž výsledkem mohou být opět jen odpady. Krajský úřad i MŽP proto žádost o změnu provozního řádu zamítly. Podle nich je činnost žalobkyně úpravou odpadu podle § 11 odst. 1 písm. h) zákona o odpadech, nikoli recyklací, a žalobkyně navíc nepředložila kladné vyjádření MPO.

K **povaze vyjádření MPO** soud uvedl, že jde o sdělení podle části čtvrté správního řádu, nikoli o závazné stanovisko. Z nezávaznosti vyjádření soud dovodil dva důsledky. MPO se smí vyjadřovat jen ke kritériím podle § 10 odst. 1 písm. a) až c), nikoli k tomu, zda jde o odpad. A **negativní vyjádření MPO nemůže samo o sobě**

odůvodnit zamítnutí žádosti, prokazuje-li žadatel splnění týchž podmínek jinými důkazy. Opačný výklad by vyjádření činil fakticky závazným a bral žadateli možnost obrany. Podklady, které žalobkyně předložila, přitom správní orgány věcně neposoudily.

Jádrem rozsudku je výklad charakteru činnosti. Soud přisvědčil, že drcení (kód 3.2.0) spadá podle přílohy č. 2 k zákonu o odpadech pod mechanickou úpravu. **Odmítl však paušální závěr, že každé drcení je úpravou odpadu.** Ministerstvo totiž pominulo druhou část definice úpravy odpadu: ke změně vlastností musí docházet za stanoveným účelem. Je-li účel jiný, o úpravu odpadu nejde.

Úprava, využití ani recyklace přitom nejsou vázány na konkrétní technologii, nýbrž na účel, pro který se s odpadem nakládá. Pro využití odpadu je rozhodující kvalitativní změna určení materiálu, který nahradí jiný materiál (s odkazem na rozsudek NSS č. j. 7 As 54/2019-88 a na rozsudek SDEU ve věci C-6/00, *ASA*). Definice využití odpadu je navíc provázána s podmínkami § 10 odst. 1 a výčet způsobů využití v příloze č. 5 je demonstrativní.

K účelové složce definice ani k této provázanosti se ministerstvo nevyjádřilo. Jen stroze konstatovalo, že nejde o recyklaci, aniž závěr vysvětlilo. Jeho rozhodnutí proto neobstálo. Soud dodal, že není podstatné, zda žalobkyně provedla technologickou změnu oproti dřívějšímu povolení. Rozhodné je posoudit, zda nyní požadovaná činnost spadá pod recyklaci či jiné využití odpadu podle § 10 odst. 1.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 9. 2026, č. j. 65 A 54/2025-78, je dostupný zde.

Summit COP17 v Jerevanu přijal „jerevanskou cestu“ k urychlení globální ochrany biodiverzity

Na **sedmnáctém zasedání konference smluvních stran Úmluvy o biologické rozmanitosti (CBD COP17)**, které se konalo ve dnech 19. až 30. října 2026 v arménském **Jerevanu**, přijalo téměř 200 států sérii rozhodnutí směřujících k zastavení a zvrácení úbytku biologické rozmanitosti **do roku 2030**.

Konference představovala první globální přezkum souhrnného pokroku při naplňování **Kunmingsko-montrealského globálního rámce pro biodiverzitu**

z roku 2022, jehož výsledky potvrdily, že **většina z 23 cílů rámce zaostává za plánem** (mimo jiné cíl chránit do roku 2030 nejméně 30 % pevniny a oceánů).

Hlavním výstupem je „**jerevanská cesta**“ (*Yerevan Pathway*), vyjednaná reakce na výsledky tohoto přezkumu. Vyzývá státy, aby revidovaly své národní strategie a akční plány pro biodiverzitu (podmíněně dostupným financováním), a klade přitom tyto hlavní požadavky:

- **revidovat národní plány** se zvláštním zaměřením na dosud nedostatečně pokryté mořské, pobřežní a vnitrozemské vodní ekosystémy;
- **reformovat dotace a pobídky** poškozující přírodu (fosilní paliva, intenzivní zemědělství, nadměrný rybolov);
- sladit **národní rozpočty** a hospodářská rozhodnutí s cíli rámce;
- posílit finanční, vědeckou a technickou **podporu rozvojovým zemím**;
- zdokonalit **monitorování a podávání zpráv**.

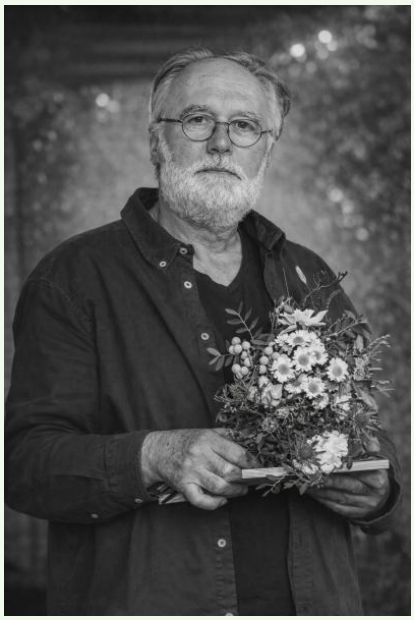
Nejspornějším tématem zůstalo **financování**. Jednání měla dohodnout, jak zvýšit prostředky ze všech zdrojů na nejméně 200 miliard USD ročně do roku 2030 (cíl 19 rámce). Vůbec poprvé byly k převzetí dárcovské odpovědnosti vyzvány i velké rozvíjející se ekonomiky (Čína, státy Perského zálivu). Konečné rozhodnutí však jen „uznává“, že příspěvky od více stran by mobilizaci zlepšily, a od stanovení kritérií pro rozšíření okruhu dárců ustoupilo. Evropská unie, která prosazovala širší dárcovskou základnu, označila tento výsledek za „nesmělý“. Během summitu bylo nicméně oznámeno přes 1,8 miliardy USD nových prostředků, včetně nového fondu pro druhy.

Vedle „jerevanské cesty“ přijaly smluvní strany celkově přibližně padesát rozhodnutí, mimo jiné k chráněným územím a biodiverzitě lesů, udržitelnému nakládání s volně žijícími druhy, invazním nepůvodním druhům či mořské biodiverzitě. Reakce byly smíšené. Nevládní organizace vytýkají dokumentům nedostatečnou ambici, zejména ve financování a provádění.

Oficiální informace o výsledcích summitu COP17 v Jerevanu jsou dostupné zde.

Společenská rubrika

Státní vyznamenání *in memoriam* pro Ing. Tomáše Rothröckla

Při příležitosti oslav výročí vzniku samostatné Československé republiky udělil prezident republiky Petr Pavel dne 28. října 2026 na Pražském hradě *in memoriam* někdejšímu řediteli Správy Národního parku Podyjí a členu České společnosti pro právo životního prostředí **Ing. Tomáši Rothröcklovi** (31. října 1955 – 1. února 2026) státní vyznamenání, **medaili Za zásluhy na úseku ochrany životního prostředí**. Vyznamenání ve Vladislavském sále převzal syn pana ředitele, pan Tomáš Vilímek. Přítomen byl rovněž ústavní soudce JUDr. Martin Smolek, Ph.D., LL.M., člen naší Společnosti.

Návrh na udělení vyznamenání podal prezidentu republiky dne 17. února 2026 mimo jiné také prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc., a podpořilo jej představenstvo České společnosti pro právo životního prostředí. Návrh provázela elektronická petice, k níž se připojilo 176 podporovatelů.

Ing. Tomáš Rothröckl patřil k osobnostem, které zásadním způsobem formovaly podobu moderní péče o chráněná území po roce 1989. Významně se podílel na vzniku Národního parku Podyjí a po více než tři desetiletí jej vedl jako ředitel Správy národního parku. Jeho práce přispěla k zachování jedinečné říční krajiny Dyje, k ochraně biologické rozmanitosti i ke kultivaci vztahu veřejnosti k přírodě. Prosazoval vyvážený přístup založený na vědeckých poznatcích, dialogu s místními komunitami a respektu ke krajině jako národnímu dědictví. Zásadní byl rovněž jeho podíl na rozvoji přeshraniční spolupráce s Rakouskem, která posílila mezinárodní význam české ochrany přírody. Jeho odkaz představuje trvalou hodnotu pro současné i budoucí generace.

Foto: předání Ceny ředitele Správy KRNAP za rok 2024 (pořízeno v dubnu 2025 fotografkou Kamilou Antošovou)

Činnost Společnosti

Přijímání dalších členů

Česká společnost pro právo životního prostředí je otevřena přijímání nových členů.

Členem Společnosti se podle stanov může stát fyzická osoba, která dosáhla věku 18 let, je plně svéprávná a bezúhonná, má vysokoškolské vzdělání v rámci magisterského studijního programu v oblasti práva získané studiem na vysoké škole v České republice (splnění této podmínky lze prominout) a vykonává činnost přímo nebo nepřímo související s právem životního prostředí.

Získávání nových členů je více než žádoucí. Čím více nás bude, tím více činnosti bude naše Společnost moci vyvíjet. Prosíme, pomáhejte nám nacházet nové zájemce o právo životního prostředí a ekologii. Děkujeme.

Členská přihláška je dostupná zde. Vyplněnou přihlášku lze zaslat e-mailem k rukám předsedy Společnosti, Prof. Damohorského (damohors@prf.cuni.cz).

Tento Zpravodaj je informačním listem České společnosti pro právo životního prostředí pro její členy a sympatizanty.

Vydavatel:
Česká společnost pro právo životního prostředí,
IČO: 708 50 321,
se sídlem náměstí Curieových 901/7, Staré Město, 110 00 Praha 1,
zapsaná ve spolkovém rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl L, vložka 11036.

Toto číslo připravili:
» Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc.,
» JUDr. Jakub Kanický, Ph.D.

Příspěvky, informace, zprávy a sdělení jsou vítány. Kontaktní adresa: damohors@prf.cuni.cz.

Uzávěrka dalšího čísla: 15. prosince 2026.